

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὅγδοον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἐνιακόσα δεκατρία,
δραῖσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Δώδεκα τοῦ Γεννάρη,
ἐλγᾶς ἀνθεὶ κλ'ωνάρι.

Χίλια διακόσα σκρανταένα,
ταῦτ' αὖ τῶν Τούρκων κατεβασμένα.

**Ἡ νέα Ναυμαχία
πρώτης ἐπιτυχίας.**

Καράβια μας καϋμένα,
σύμβολα ζωντανά,
τὶ μάτια βουρκωμένα
σᾶς βλέπουνε ξανά.

Τὴν νέα σας τὴν Νίκη
σὰν μία Θεία Δίκη
τὴν τραγουδεῖ καὶ πάλι
κάθε μας ἀκρογιάλι.

Καϋμένα καραβάκια,
τὴν Νίκη σας αὐτὴ
σπῆτ' αὖ καλυβάκια
τὴν ἔκαναν γιορτή.

Παπποῦδες εὐλογοῦν ξανά
δαφνοστεφεῖς ἐγγόνους,
κι' ἀπὸ στεφάνια τωρινὰ
γυρεύουν δάφνης κλώνους.

Ἐστὴ θάλασσά των ἄπλωσε τὰ κύματά της ἄλλη,
ποῦ φῶς τὴν ἐπλημύρῃσε καὶ δόξα πρὸς μεγάλη.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

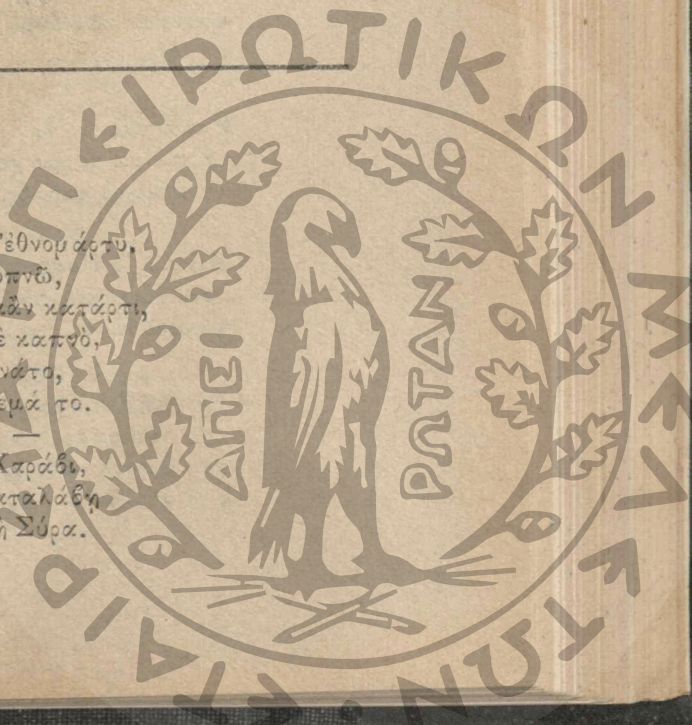
Α'.

Φ.— Ἐστοῦ Φαλήρου τὰ κρογιάλι
περιμένω μ' ἓνα κιάλι
μὴ τὸ Χαμηλὸ πρὸς ἀλή.

Ἐστοῦ Φαλήρου τὸν γιὰλὸ
μόνος μου περιπολῶ,
καὶ κυττάζω πέρα πέρα
πρὸς τὸν ἀνοιχτὸν αἰθέρα.

Ἄδελφέ μου κι' ἐθνομαρτυρῶ,
ἐκεῖ μόνος ἀγρυπνῶ,
κι' ἂν ξανοίξω καὶ κατάρτι,
καὶ φουγάρο μὲ καπνὸ,
ξεφωνίζω νάτο νάτο,
ὅπου τρεῖς ἀναθεμά το.

Νάτο νάτο τὸ Καράδι,
ποῦ χωρὶς νὰ καταλάβῃ
ἐβομβάρδισε τὴ Σύρα.

Νάτο, ποῦ τοῦ σκούζουν ὄλοι
κι' ἐδῶ πέρα καί στήν Πόλι:
τὰ μωλά σου καί μιὰ λύρα.

Νάτο, νά τὸ ξακουσμένο,
νάτο τὸ χαριτωμένο,
λέν πῶς ἔχασε τὸν δρόμο.

Κι' ἀρμενίζει κι' ἀρμενίζει,
καί τὸ σύμπαν δαιμονίζει,
καί γεννᾷ παντοῦ τὸν τρόμο.

Νάτο τὸ πειρατικό,
ποῦ πλανᾷτ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
σὰν φοβέρα μυστική
καί σὰν ἓνα ξαφνικό.

Ἄκουστέκανε παρλάταις,
τρώμαζαν θαλασσινοί,
τῶδανε καί Μυκωνιάταις,
τῶδανε κι' Ἀμοριανοί.

Νά τὸ πειρατικό,
χωρὶς ἡλεκτρικό
τὴν ἄφησε τὴν Σύρα.

Καί σὰν ἐλθῇ τὸ βράδυ
σ' ἓνα θαθὺ σκοτάδι
μουγγρίζ' ἡ κακομοίρα.

Μεγάλ' ἡ συμφορὰ του,
ἔχασε τὰ νερά του,
μὰ καί τὴν ἀγκυρὰ του.

Ἐγέννησε ταραχούς,
πῆγε σ' τὴ Βηρυτό,
κι' ἐπίασε τοὺς ναυμάχους
ζάλη καί ξερατό.

Τόχασαν κι' ἀπ' ἐκεῖ,
κι' εἶχε τὴν εὐτυχία
καί μιὰ φανταστική
νά κάνῃ ναυμαχία.

Τὸν Πόντον ἐρεθίζει,
παντοῦ κατανικᾷ,
φανταστικῶς βυθίζει
καί δρῶ τορπιλικά.

Θαλάσσης ἰαχὴ,
τὰ πάντα ναυμαχεῖ
τὸ τρομερὸ καράβι.

Μήτε κι' ὁ Ποσειδῶν
παφλάζων καί πηδῶν
ἔμπορεῖ νὰ τὸ συλλάβῃ.

Στιγμὴ δεν σταματᾷ,
κι' ὁ κόσμος ἐρωτᾷ:
ποῦ διάβολο πηγαίνει;
τί διάβολο θὰ γένῃ;

Εὐοῖ σ' τὸ Χαμηδιέ μὲ τὸ μισὸ φεγγάρι...
πῆγε καί σ' τὸ Σουέζ γαϊάνθρακα; νὰ πάρῃ.
Νίκα, τοῦ λένε, πιά
νίκας κατὰ βερδάρων,
κι' ἀπὸ τὴν Ἀραπιά
τὸ διώχνουν ἄρον ἄρον.

Εὐοῖ σ' τὸ Χαμηδιέ... μεγάλο τῶνομά του...
κατὰ τὴν Ἐρυθρὰ πῆρε τὸ φύσημά του...
Ὡς τώρα μιὰ χαρὰ
μέσα σ' τοῦ Ναγαρά
περνοῦσε τὰ νερά.

Τὶ τοῦ κατέβη τάχα ν' ἀφήσῃ τὰ στενά του;
κι' ἂν δὲν σωθοῦν μοιραίως τὰ λίγα κάρβουνά του,
λένε σ' τὸν Φαληρέα πῶς σίγουρα θ' ἀράξῃ
τὴν Σοῦδα τοῦ Φαλήρου νὰ τὴν ἀνατράξῃ.

Στὴν τόσην καταγίδα
τὰ μάτια σου γαρίδα
γιὰ τοῦτο τὸ θαπόρι.

Μεγάλ' ἡ συμφορὰ μας,
ἂν δῆς γιὰ τὰ νερά μας
νὰ ξαναβάλῃ πλώρη.

Π. — Τὶ λές, μωρέ;
Φ. — Τὶ νὰ σοῦ πῶ καί τί νὰ σοῦ μιλῶσω;
τὸ σπῆτι τὸ Φαληρικό θὰ πάω ν' ἀσφαλίσω.
Μές σ' τοῦ πολέμου τὸν καιρὸ τὰ μάτια σου γαρίδα,
πομπὴ τῆς οἰκουμένης,
μὴν τύχη κατακούτελα νὰ φῶς καμμιὰν ὀβίδα
χωρὶς νὰ τὴν προσμένῃς.

Ἔρχεται... νάτο νάτο,
καί λέν πῶς ἀπευκατα
θὰ γίνουν, κουτεντέ.

Λέν πῶς θὰ ρίξῃ κάτω
τὰ σπῆτια καί τ' Ἀνταῖα
καί τοῦ Τσελεμεντέ.

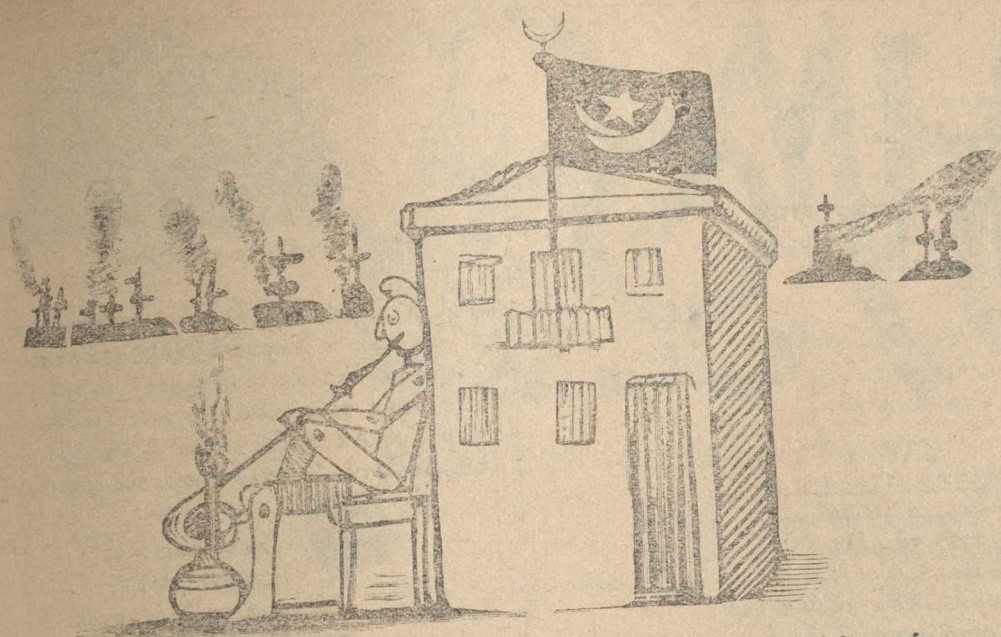
Ἐν τούτοις, συμπολίτη,
καί τὸ δικό μου σπῆτι,
λένε πῶς τ' ἔχει σ' τ' ἄκτι.

Καί λένε μέσα σ' ἄλλα
πῶς ἴσως μὲ μιὰ μπάλα
νὰ μοῦ τ' ἀφήσῃ στάκτη.

Β.

Π. — Ἀγαπητέ μου Φασουλῆ,
τὸ Χαμηδιέ κι' ἂν ἀπειλῇ,
ἀλλὰ καθένας κλαίει
τοῦ Χαμηδιέ τὰ κλέη.

Καράβι ταξειδιάρικο τὸ σύμπαν φοβερίζει,
παντοῦ θαρρεῖ πῶς ἀντιχεῖ βομβαρδισμὸς ραγδαίος,
ἔμερα καί νύκτα τὸ φτωχὸ σ' τὸ πέλαγος γυρίζει
ὡς ἀν περιπλανώμενος τῶν πόντων Ἰουδαίος,

Ἄκουσε κι' ὁ Φασουλῆς, τὸ ξυλέντρο παλληκάρει,
πῶς ἔμπορεῖ τὸ Χαμηδιέ κι' ἐδῶ πέρα ν' ἀριθάρῃ,
καί σ' τὸ σπῆτι τοῦ Φαλήρου, ποῦ τὸ θέρος κατοικεῖ,
γὰ καλὸ κακὸ καρφώνει μὰ σημαία Τουρκικῇ.

Ψάλε το, ναυμάχων Μοῦσα,
θάλασσά μου κυματοῦσα,
ἐπὶ καί σ' τὸν Φαληρέα τὸ καραδοτσασμισμένο
νὰ μὲς πιάσῃ κρούα φρίκη...
κι' ἐγὼ τώρα τὸ προσμένω
μὲς σ' τῆς ἀμμουδιάς τὰ φύκη.

Κάνε το νὰ βρῇ ξανά
δίχως συμφορὰ μεγάλη
τὴν Ἀρμάδα τοῦ τὴν ἄλλη,
ποῦναι μέσα σ' τὰ στενά.

Δοῦμο μεγάλο χάραξε,
δοξάζω τῶνομά του,
τὸν κόσμο κατετάραξε
μὲ τὸ κατόρθωμά του.

Κί εἰς Ρωμῶνος πλοίαρχος Ρωμούνας ἐταιρείας
καί τοῦ δικίου μαχητῆς καί τῆς ἐλευθερίας,
σὺν ἄκουσε τοῦ Χαμηδιέ τοὺς ἄθλους ὁ καυμένος
τραγικὸς ἡρώνας κι' αὐτὸς κατενθουσιασμένος,
καί τῆς Τουρκίας ἔκρουσε παιάνα νικητῆριον
κι' εὐθὺς συμπάντας ἀνοίξε σ' τὸ Λοιμοκαθαρτήριο.

Γενναῖος φίλος ἀληθὺς... ἀλλὰ κατόπιν πάλι
σὺν ἔμαθε τοῦ Στόλου μὰς τὴν νίκη τὴν μεγάλη,
μὰ συμφορὰ κατήντησε καί θλίψις ἡ χαρὰ του
κι' ἔλ' ἡ συμπάντης γίνηκε στρουχίνη σ' τ' ἄντερά του.

Ἐνθὺ δὲ πρῶτα, Φασουλῆ,
ἐφώναζε τραγικά,
τότε τοῦ φώναζαν πολλοὶ
κακὴ ψυχρή του φλάσκα.

Χεῖλη πολλῶν πανάμωμα
ἐξύμνησαν καί πάλιν
τοῦ Χαμηδιέ τὸ κάμωμα
καί τὴν γενναίαν πάλιν.

Καί ξένος τύπος κουενές
ἐξῆρε κράτος εὐγενές,
ποῦ τοὺς Σταυροὺς ποδοπατεῖ καί δάφνει τὸ λαμπρύνουν
αἵμοσταγῶν στεφάνων,
καί τῆς Φραγκίτζ Τουρκόσποροι περιπαθῶς τὸ κρίνουν
ἀντάξιον παιάνων.

Καί γιχουντῆδες μερικοί ποῦ δείχνουν χαλακτῆρα,
καί μόνον μὲ τοὺς νικητὰς θέλουνε πάντα σχέσι,
σὺν ἄκουσαν τὸ Χαμηδιέ πῶς ἔκαψε τὴν Σύρα
ἀμέσως ξαναφόρεσαν τὸ Τούρκικο τὸ φέσι.

Ἀλλὰ σὺν ἔμαθον κι' αὐτοὶ τὴν νέα ναυμαχία
καί τὴν ἐπιτυχία,
καί πῶς τὴν ἐπαθὺν χοντρή τὰ Τουρκικά βατσέλα,
ξανάβγαλαν τὰ φέσια τὴν κι' ἐθάλαν τὰ κινέελα.

Πῶς τὸ φύλλον τὸν εὐκλόως
τὸ γυρίζουν συμπολίται,
κι' ἀληθεῖς ἱσχυρίζεται,
ὅπου δὲν ὑπάρχει δόλος.

Μὲ τοῦ Χαμηδιέ τὰ συμπάρα
τὴν αὐτοῦ τὴν φεσάρα,
μὲ τὴν νίκημας καί πάλι
τὸ κατόπιν σ' τὸ κεφάλι.

Γ.

Φ. —

Κάθε μασκαράς έρρέτω...
νίκη πάλι, Περικλέτο.

Πάλι καταστράπτει πόντος,
πάλι σέ πελάγη βρόντος,
πάλ' ή γαλανή νικᾷ.

Ποῦ κι' οἱ Τούρκοι λένε τώρα
πῶς τοὺς ἔρῃκε μαύρη μπόρα
καὶ τὴν ἔπαθαν κακά.

Δυστυχήματα μεγάλη
εἰς Ἀρμάδας γαυριώσας,
ἔρρει σήμερον τὰ κάλα,
ἀπεσούα Βαρβαρόσας,
καὶ Τουργούτ Ρεῖς κι' ἕν' ἄλλο
καταδρομικὸ μεγάλο.

Τὴν Ἀρμάδα τὴν φαιδρὰν
χρόνια τὴν φυλάγαμε,
κι' ἀπορέομες τί χρεὶ
δι' ἐκείνην τώρα δρᾷν...
τὴν κακὴ τῆς τὴν ψυχρῇ,
νίψου κι' ἀποφάγαμε

Τέτοια λέν οἱ Τουρκαλάδες,
ποῦ μᾶς βάζουν σέ μπελάδες,
καὶ θρηνοῦν συφορισμένοι
τὴν καραβοτσακισμένη.

Τούρκων ἔφευγαν ἀσκέρια,
ποῦ κτυποῦν με μπαμπεσιᾶ,
κι' ἐσηκῶνανε τὰ χέρια
τοῦ πελάγου τὰ νησιᾶ.

Ἐψχλὰ τριγμούς καὶ σάλους,
μὰ τί πάταγος κι' ἐκεῖνος,
ποῦ ξυπνᾷ τοὺς ἀντιλάλους
τῶν νερῶν τῆς Σκλαμῖνος.

Φθόγγους ἄκουσ' ἀπαλοὺς
σὰν προβάτων βέλασμα,
κι' εἶδα γύρω μου γιᾶλους
με κυμάτων γέλασμα.

Εἶδα γιὰ καράβια πάλι
σηκωμένο τὸ κεφάλι
κάθε δούλου καὶ Ραγιά.

Κι' ἔλεγε μιὰ λευκοφόρα:
σύ βοήθα τα καὶ τώρα,
σύ Χριστέ καὶ Παναγιά.

Εἶδα χάλαζαν ὀδίδων,
σέ φονεῖς αἱματηροὺς,
καὶ Νυμφῶν Ὠκεανίδων
ἐλικάμπυκας χορούς.

Εἶδα νὰ κυττάζουν σκιάβοι
ἐνν' ἄλλο μας καράβι

σὰν εἰκόνα λατρευτή,
σὰν κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί.

Εἶδα στεφάνους περισσοὺς
νὰ ξαναπλέκ' ἡ μάinna,
κι' ἡ ναυμαχία τῆς φεσοῦς
ἐχάλασε τὰ πιάνα.

Κι' οἱ φίλοι μας αἰχμάλωτοι ποῦ πρόσμεναν, σαλιάρη,
πῶς σίγουρα τὸ Χαμηδιᾶ θαλθῇ γιὰ νὰ τοὺς πάρῃ,
ἔχασαν τὴν ἐλπίδα τους, ἔχασαν τὸ μαλὸ τους,
καὶ τούτους τοὺς λαοφιλεῖς, τοὺς Τούρκους αἰχμάλωτους,
ποῦ μὲς στ' Ἀκταῖα τρώγανε κι' ἔπιναν ἐν ἀνέσει,
με πρῶτο στὴν Κεφαλλονιά τοὺς ἔστειλαν πεσκέσι.

Ἐφυγαν οἱ μαριόλοι
με λυπημένη μούρη,
καὶ τώρα στ' Ἀργοστόλι
τοὺς περιμένουν ὅλοι,
καὶ μέσα στὸ Ληξοῦρι.

Μᾶς ἔφυγαν οἱ προσφιλεῖς καὶ πᾶνε στὸ καλὸ,
ἀνδ' ἐγὼ γιὰ τὸν Ἀμέλιο ῥωτᾷς τὸν Ἰταλὸ,
μέσα στὴ Ρόδο βρέμεται
καὶ σ' ὅλους σκούζει: τρέμετε,
καὶ ρέπει πρὸς ἡρώτισμούς, πρὸς ἄθλους αἰδίδους,
κι' εἶναι μεγάλη συμφορὰ τοὺς δυστυχεῖς Ροδίους.

Τὸν προσφιλῆ μακροναῖ,
τὸν προσφιλῆ φρατέλο,
τὸν προσκυνοῦμε ταπεινά,
κι' ἐγὼ φιλῶ τοῦ στέλλω.

Τρέμει καθέννας ποῦ τὸν δᾷ,
τὸ μάτι του παγώνει,
Σπίρτο Τζεντίλε τραγουδεῖ
με πάθος, ποῦ λιγώνει,

Π. —

Τὸν Ἀμέλιο κι' ἐγὼ
πάλι τὸν δοξολογῶ.

Ρόδα στρών' ἡ Ρόδος μπρὸς του, τὸν φωνάζει τζόγια μία,
κι' εὐτυχεῖς οἱ κάτοικοί της τρῶν σαράντα παρὰ μία.

Μήτε σ' Ἐκκλησιαστὴς ἀφίνει νὰ λειτουργηθοῦν σὰν πρῶτα,
μήτε Σχολαῖς νὰ γιορτάσουν καὶ Χριστοῦ γεννα καὶ Φῶτα,
καὶ θρησκευτὰς στοπατσάρει καὶ πατριδὸς ἱερά,
καὶ στῆς Ρόδου τοὺς ἀόπλους κάνει τὸν παλληκαρᾶ.

Φ. —

Τὸν Ἀμέλιο κι' ἐγὼ
πάλι τὸν δοξολογῶ.

Τῆς φακῆς δ' Στρατηλάτης ἔγινε Μπεκήρ Λιγιά,
καὶ τὰ δόντια παρατρεῖ
καὶ μαινόμενος ἀφρίζει
καὶ κοτὰ τὴ φόρα ποῦχει θὰ προστάξῃ καὶ σφαγᾷ.

Γράτσια λοιπὸν πολλὰ στη
μωρὴ γελᾷ σὰν, Στρατηλάτη,
καὶ ντελίτσιμας Ροδία.

Ἐνας τέτοιος Δον-Κιχότης
θέλει ρόδα, δάφναις πρώτης,
ἀλλὰ καὶ ζουρλομανδύχ.